

**Ks. Roman Buchta\***

Katowice

## **BIBLIJNY WYMIAR KATECHEZY W TEORII I W PRAKTYCE**

Głoszenie Dobrej Nowiny o Chrystusie należy do fundamentalnych zadań Kościoła, który przez wieki stara się wciąż na nowo odpowiadać na wezwanie Jezusa: *Idźcie na cały świat i nauczajcie wszystkie narody...* (Mt 28,19). Zmartwychwstały Chrystus zlecił Apostołom i ich następcom nie tylko obowiązek głoszenia słowa życia, ale także zadanie i władzę autorytatywnego wyjaśniania tego, co im powierzono. Zadanie to realizuje Kościół poprzez dzieło katechizacji, której zawsze poświęcał wiele miejsca<sup>1</sup>.

Zgodnie z nauką adhortacji apostoelskiej o katechizacji pierwszorzędny przedmiotem katechezy jest „Tajemnica Chrystusa”, zaś katechizować – znaczy w pewien sposób doprowadzać kogoś do przebadania tej Tajemnicy we wszystkich jej możliwych aspektach (por. CT 5).

Tak pojęta katecheza jest zatem wychowaniem w wierze dzieci, młodzieży i dorosłych, a obejmuje przede wszystkim nauczanie doktryny chrześcijańskiej, przekazywane na ogół w sposób systematyczny i całościowy dla wprowadzenia wierzących w pełnię życia chrześcijańskiego (por. CT 18). Zgodnie z przedstawionymi założe-

---

\* **Roman Buchta**, ks. dr – ur. w 1968 r. w Katowicach, kapłan archidiecezji katowickiej. Doktorat z katechetyki – 2003 (KUL). Od 2003 r. – adiunkt na Wydziale Teologicznym Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach; wizytator katechetyczny w Katowicach; członek Archidiecezjalnej Rady Duszpasterskiej. Publikacja zwarta: *Znajomość przypowieści ewangelicznych wśród katechizowanych maturzystów liceów ogólnokształcących w Rudzie Śląskiej*, Katowice 2004.

<sup>1</sup> Jan Paweł II, Adhortacja *Catechesi tradendae* (CT), 16 X 1979, nr 1.

niami katecheza jest częścią lub aspektem ewangelizacji, dlatego jej treść nie może być inna niż ta, którą głosi Kościół jako orędzie Dobrej Nowiny. Katecheza winna więc zawsze czerpać swoją treść z żywego źródła słowa Bożego przekazywanego przez Tradycję i Pismo Święte (por. CT 27).

Współcześnie obserwuje się wyraźne akcentowanie roli Pisma Świętego w katechezie. Dowartościowanie słowa Bożego, jako podstawowego źródła nauczania, jest w dużej mierze owocem soborowej refleksji Kościoła wyrażonej w wielu późniejszych dokumentach, takich jak dyrektorium katechetyczne z 1971 roku<sup>2</sup> czy wspomniana już adhortacja apostolska Jana Pawła II o katechizacji w naszych czasach z 1979 roku. W podobny sposób na Pismo Święte, jako fundament nauczania, wskazywał Ramowy Program Katechizacji z 1971 roku.

Jednym z zadań katechezy jest wprowadzanie nauczanych w takie zrozumienie Biblii i rozmiłowanie w jej czytaniu, by możliwe stało się odkrycie orędzia, które Bóg swoim słowem kieruje do ludzkości<sup>3</sup>. Praktyka wykazuje jednak, że różnie korzysta się z Pisma Świętego w posłudze katechetycznej. Jak zauważa Gerard Kusz, nie zawsze to, co dydaktycznie dobre, jest równie poprawne teologicznie<sup>4</sup>. Dlatego też uzasadnione jest podejmowanie wszelkich wysiłków zmierzających do ciągłego doskonalenia sposobu przekazu treści biblijnych. Wskazana konieczność oraz osobiste zainteresowania autora stały się motywacją do podjęcia niniejszego opracowania.

## SZCZEGÓŁOWE ZADANIA KATECHEZY BIBLIJNEJ

Celem katechezy jest ukształtowanie w słuchaczu dojrzałej wiary, wyrażonej nie tylko w praktykach religijnych, ale w całej postawie życiowej. Treść katechezy obejmuje całość orędzia Bożego, pojętego jako wezwanie Boga skierowane do człowieka, a przekazywane w aspektach: teocentrycznym, chrystocentrycznym i eklezjalnym. Podstawą tak głoszonego orędzia jest Pismo Święte i liturgia ukazana w ścisłej łączności z życiem katechizowanych i wartościami ludzkimi. Powiązanie głoszonego słowa Bożego z osobistym doświadczeniem życiowym katechizowanych ma prowadzić do przeżycia religijnego, co może stać się podstawą świadczenia o Bogu w życiu<sup>5</sup>.

Dla osiągnięcia wskazanych celów dydaktyczno-wychowawczych wskazane jest, by katecheza podejmowała realizację określonych zadań. Wśród nich należy podkre-

<sup>2</sup> Kongregacja ds. Duchowieństwa, *Ogólna instrukcja katechetyczna* (OIK), 11 IV 1971.

<sup>3</sup> Zob. Papieska Komisja Biblijna, *Interpretacja Pisma Świętego w Kościele*, tłum. K. Romaniuk, Poznań 1994, s. 107.

<sup>4</sup> Zob. G. Kusz, *Biblia w katechezie wczoraj i dzisiaj*, w: *Biblia w nauczaniu chrześcijańskim*, red. J. Kudasiewicz, Lublin 1991, s. 87.

<sup>5</sup> *Uchwały I Synodu Diecezji Katowickiej. Wiara, modlitwa i życie w Kościele katowickim 1972–1975*, Katowice – Rzym 1976, s. 31, 32; Więcej na temat celu katechezy pisze M. Majewski, *Antropologiczna koncepcja katechezy*, Lublin 1977, s. 132–153; zob. także OIK 21.

ślić konieczność właściwego objaśniania katechizowanym słowa Bożego. Bardzo wyraźnie przypomniiała o tym Papieska Komisja Biblijna stwierdzając, że jednym z zadań katechezy jest wprowadzenie nauczanych we właściwe zrozumienie Biblii i rozmiłowanie w takim jej czytaniu, żeby można było odkryć zawartą w niej prawdę Bożą i skłonić czytającego do udzielenia odpowiedzi na orędzie, które Bóg swoim słowem kieruje do ludzkości<sup>6</sup>.

Odpowiedzią na Objawienie Boże jest osobowe otwarcie się człowieka. Bóg i człowiek stają na płaszczyźnie dialogu i partnerstwa. Inicjatorem dialogu jest Bóg, który objawia się człowiekowi, wzbudza wiarę i wzywa do odpowiedzi. Katecheza przez odczytanie tekstu Pisma Świętego i zrozumienie jego właściwej wypowiedzi stara się doprowadzić do spotkania z Bogiem, kształtując postawę wiary i wprowadzając w życie chrześcijańskie<sup>7</sup>.

Katecheza biblijna jest częścią ogólnej działalności katechetycznej Kościoła, dlatego realizacja jej celu odbywać się może przez wyznaczenie następujących zadań szczegółowych:

- **Budowanie wspólnoty w ramach grupy katechetycznej.** Ma to ułatwić katechizowanym udzielenie odpowiedzi na wezwanie Boże zawarte w Biblii. Wspólna modlitwa, medytacja i wysiłek dążący do wydobycia kerygmatu biblijnego czy też inscenizacje poszczególnych perykop prowadzą do integracji grupy katechetycznej. Dobra atmosfera w relacjach koleżeńskich pozwala na kształtowanie świadomości, że to właśnie człowiek jest partnerem Boga. W tym celu niezbędne jest ukazywanie prawd Pisma Świętego w sposób osobowy, skłaniający katechizowanych do przyjęcia postawy dialogu.
- **Wychowanie do udziału w liturgii.** Liturgia jako źródło i szczyt działalności Kościoła (KL 10) ułatwia pełniejsze przeżywanie tajemnic wiary. To, co Biblia przekazuje w słowach, liturgia uobecnia w obrzędach, ułatwiając w ten sposób osobowe spotkanie z Bogiem przez przybliżenie tajemnicy Chrystusa. Wychowanie biblijne ma zatem wielkie znaczenie dla prawidłowego zrozumienia liturgii. Wycucie symboliki liturgicznej wymaga wprowadzenia w świat ukazany przez Biblię. Katecheza nie może więc poprzestawać jedynie na wyjaśnianiu znaków i symboli, lecz powinna dążyć do całościowego wprowadzenia katechizowanych w historię zbawienia, co pozwoli im spontanicznie zrozumieć wymowę języka znaków liturgicznych.
- **Wychowanie do aktywnego udziału w życiu Kościoła.** Aktualizacja Kościoła dokonuje się w określonym miejscu i społeczności. Bez realnego odniesienia do wspólnoty Kościoła (parafia) katecheza pozostanie tylko teoretycznym przekazem wiary. Wychowanie do wiary możliwe jest dzięki uczestnictwu katechi-

<sup>6</sup> Zob. Papieska Komisja Biblijna, *Interpretacja Pisma Świętego...*, s. 107.

<sup>7</sup> Zob. G. Kusz, *Biblia w katechezie...*, s. 87.

zowanych w życiu Kościoła lokalnego. Właściwe odczytanie Pisma Świętego prowadzi do wniosku, że życie chrześcijańskie jest służbą dla drugich i powinno być realizowane przez konkretne czyny miłości.

- **Wychowanie do poczucia odpowiedzialności za siebie i innych.** Dojrzały chrześcijanin nie może przyjąć postawy obojętnej na sprawy tego świata, takie jak np. warunki pracy czy życia. Królestwo Boże realizuje się bowiem w doczesności i dlatego uczeń Chrystusa winien być znakiem dla świata, zaś jego postawa – świadectwem wyznawanej wiary (por. KK 35). W oparciu o prawdy biblijne, katecheza ma ukazać słuchaczom zadania, jakie mają oni do spełnienia w Kościele i w świecie<sup>8</sup>.

Wobec przedstawionych zadań katechezy biblijnej, zdaniem Gerarda Kusza, godne uwagi wydaje się podniesienie postulatu mocniejszego oparcia przepowiadania wiary na „narracji”, której istotą jest opowiadanie. Sztuka opowiadania jest sztuką na wskroś biblijną. Kultura starożytnego Wschodu polegała bardziej na słowie mówionym niż pisanym. Przekazywanie słowa było wyrazem zbiorowej pamięci. Większa część Biblii jest zapisem tradycji ustnej przekazywanej z pokolenia na pokolenie słowem mówionym<sup>9</sup>. Opowiadanie ma także podstawę chrystologiczną. Ewangelie, przekazując prawdę o życiu i działalności Jezusa, stanowią głos Jego nauczania i świadectwo niemilkącego orędzia o królestwie Bożym. Na tym polu szczególną rolę w dydaktyce Jezusa odegrały przypowieści (zob. Mk 4,33-34). Katecheza poszukuje dziś środków, które pozostając w bliskości doświadczeń słuchaczy pobudzają nie tylko umysł, ale całego człowieka. Istnieją podstawy, aby sądzić, że właśnie opowiadanie może być jedną z szans dla większej efektywności prowadzonej katechezy<sup>10</sup>.

### WSKAZANIA PRAKTYCZNE

W tym miejscu należy zwrócić uwagę na pewne trudności „praktyczne”. Prawdy zbawienia nie są podane w Biblii w formie definicji, które wymagałyby jedynie przyswojenia i zapamiętania. Zostały one przekazane w różnorodnych formach literackich powstałych w odmiennych czasach, środowiskach i kulturach. Dla ich przyjęcia niezbędne jest wydobycie z tekstu właściwej i obiektywnej treści. Osiągnięcie tego celu wymaga ciągłego szukania różnych dróg dotarcia do sedna tekstu biblijnego, a zatem uwarunkowane jest koniecznością poznania podstawowych zasad hermeneutyki biblijnej<sup>11</sup>.

<sup>8</sup> Zob. tamże, s. 97–99.

<sup>9</sup> Tamże, s. 99; zob. także J. Kozyra, *Jak powstawały Ewangelie?*, Kraków 1992, s. 17.

<sup>10</sup> Zob. G. Kusz, *Biblia w katechezie...*, s. 99, 100. Więcej na temat opowiadania jako środka przekazu pisze w swojej pracy W. Przyczyna, *Kaznodziejski przekaz opowiadań biblijnych*, Kraków 2000.

<sup>11</sup> Zob. Z. Marek, *Biblia w katechetycznej posłudze słowa*, Kraków 1998, s. 108.

Wśród metod naukowych stosowanych przez współczesną egzegezę dla prowadzonych nad tekstem badań historyczno-krytycznych<sup>12</sup> wskazać należy następujące:

- metoda historii form (*Formgeschichte*) – jej zadaniem jest wyodrębnienie z Biblii poszczególnych gatunków literackich oraz ustalenie współczynników, jakie zadecydowały o doborze danego gatunku, a także studium porównawcze form literackich badanego tekstu ze znanymi formami literatury pozabiblijnej<sup>13</sup>;
- metoda historii tradycji (*Traditionsgeschichte*) – ma ona za zadanie pokazać dzieje badanego tekstu w czasie między jego powstaniem a ostateczną wersją redakcyjną<sup>14</sup>;
- metoda historii redakcji (*Redaktionsgeschichte*) – ma odkryć współzależność konstrukcji literackich badanego tekstu od teologicznych perspektyw poszczególnych jego autorów<sup>15</sup>.

Katecheci chcąc poprawnie i owocnie prowadzić katechezę w oparciu o teksty Pisma Świętego winni nie tyle zapoznawać katechizowanych z metodami badań, ile sami uwzględnić osiągnięcia hermeneutyki biblijnej. Dla celów katechez, a zwłaszcza dydaktyki katechetycznej, niezwykle istotną sprawą jest określenie warunków owocnej pracy katechetycznej. Wśród nich naczelną rolę zajmuje konieczność stałego uświadamiania katechizowanym wielkiej wartości Pisma Świętego, a zarazem wskazywanie na trudności związane z rozumieniem języka biblijnego<sup>16</sup>.

Katecheza nie może pomijać faktu, że Pismo Święte jest przede wszystkim świadectwem wiary. Na kartach Biblii odkrywamy, jak kształtowała się i krzepła wiara Izraela, a potem Kościoła. Księgi Nowego Testamentu przekazują niezastąpione świadectwo wiary, która w Jezusie znajduje najdoskonalsze objawienie Boga Stwórcy. Katecheza powinna uczyć ludzi dialogu z tekstami Biblii. Dialog ten może stanowić dla nich źródło siły i nadziei pokładanej w Bogu. Dlatego zgłębianie w toku katechez tekstów biblijnych jest zadaniem niezmiernej wagi<sup>17</sup>.

Biblia jest księgą całej wspólnoty Kościoła. Może być więc w pełni zrozumiana jedynie wtedy, gdy uwzględni się kościelną Tradycję, z której wyrosła (por. CT 27).

---

<sup>12</sup> „Termin «krytyka» odnoszony do tekstu Pisma Świętego oznacza zbiór zasad i działań, za pomocą których można dokonać poprawnej jego analizy, a zatem odnaleźć właściwy, wyrazowy sens biblijny. Inaczej mówiąc, chodzi w tym wypadku o wszechstronne spojrzenie na tekst biblijny – jako na efekt pracy literackiej określonego człowieka, działającego w konkretnej epoce i pozostającego pod wpływem charyzmatu natchnienia”. J. Szlaga, *Hermeneutyka biblijna*, w: *Wstęp ogólny do Pisma Świętego*, red. tenże, Poznań – Warszawa 1986, s. 195.

<sup>13</sup> Tamże, s. 205.

<sup>14</sup> Tamże, s. 211.

<sup>15</sup> Tamże.

<sup>16</sup> Zob. W. Kubik, *Zarys dydaktyki katechetycznej*, Kraków 1990, s. 113; A. Długosz, B. Stypułkowska, *Wprowadzenie do dydaktyki biblijnej*, Kraków 2000, s. 35–67.

<sup>17</sup> Zob. W. Kubik, *Zarys dydaktyki ...*, s. 114.

W ten sposób akcentuje się eklezjalny aspekt Pisma Świętego, który wymaga, by tekst święty był czytany i proklamowany w łączności z ludem Bożym.

Katecheta powinien wystrzegać się akomodacji opartych na własnej fantazji lub odbiegających od tekstu. Przy opowiadaniu zdarzeń biblijnych nie można dołączać sytuacji zmyślonych lub niezgodnych z prawdą. Obowiązkiem nauczającego jest wyłożenie sensu dosłownego oraz duchowego Pisma Świętego. Nie można traktować Biblii jako zbioru tekstów potwierdzających prawdy katechizmowe czy też jako zbioru budujących przykładów<sup>18</sup>.

Aby dokonać przejścia od tekstów biblijnych do ich zbawczego znaczenia dla naszych czasów, trzeba zgodnie z zasadami hermeneutyki odwołać się do odpowiedniego rodzaju komentarzy. Najczęstsze niebezpieczeństwo polega na korzystaniu z komentarzy zbyt powierzchownych, ograniczających się do chronologicznego przedstawienia następujących po sobie wydarzeń i postaci biblijnych<sup>19</sup>.

Ewangelie powinno się omawiać w taki sposób, żeby katecheza doprowadziła do spotkania z Chrystusem, który będąc kluczem do zrozumienia całego orędzia biblijnego przekazuje wezwanie Boże, na które każdy powinien dać własną odpowiedź. Duże znaczenie mają tu przypowieści. Przy ich pomocy przybliża się słuchaczom treści niedostępne bezpośredniemu poznaniu. Szczególnej wartości nadaje temu fakt, że dokonuje się to w sposób obrazowy, korzystając z doświadczeń czerpanych z życia, dzięki czemu mogą stać się one szczególnie bliskie słuchaczom<sup>20</sup>.

W tym miejscu należy podkreślić, że chcąc pełniej zrozumieć tekst biblijny, należy zwrócić uwagę katechizowanych na ich życiowe doświadczenie. Nieraz nie jest ono przez nich uwzględniane, gdyż człowiek na ogół nie stara się wnikać głębiej w swoje życie. Tego doświadczenia nie można jednak lekceważyć, bo często właśnie ono rzutuje na sposób naszego rozumowania. Katecheza winna zatem do tego prowadzić.

Punktem wyjścia dla zrozumienia omawianych tekstów są doświadczenia życiowe katechizowanych, ich zainteresowania i stawiane przez nich pytania. W takim kontekście następuje oświecenie uświadomionych sobie problemów ludzkiego życia słowem Bożym, co pozwala wnikać w tekst biblijny na tyle głęboko, by odczytać doświadczenia tych, którzy zamknęli je w słowie natchnionym. Odkrycie przeżycia wiary utrwalonego na kartach Pisma Świętego powinno wywołać rezonans u tych, którzy je czytają lub go słuchają<sup>21</sup>. Jeżeli katecheza do tego doprowadzi, to spełni swoje zadanie. Wtedy bowiem słowo Boże stanie się światłem na drodze ludzkiego życia. Katechizowani zrozumieją jego znaczenie, a to skłoni ich do świadomego przyjęcia wiary i potwierdzania jej w życiu postawą chrześcijańskiego świadectwa.

<sup>18</sup> Zob. S. Hareźga, *Biblia w Kościele*, Kraków 1998, s. 63, 64.

<sup>19</sup> Zob. Papieska Komisja Biblijna, *Interpretacja Pisma Świętego...*, s. 107, 108.

<sup>20</sup> Zob. W. Kubik, *Zarys dydaktyki...*, s. 120.

<sup>21</sup> Zob. S. Hareźga, *Biblia...*, s. 63.

## WNIOSKI I POSTULATY PASTORALNE

Dla osiągnięcia wskazanych celów katechezy konieczne jest włożenie wielkiego wysiłku w kształcenie katechetów. W tym procesie istotną rolę spełnia formacja teologiczno-doktrynalna, którą Jan Paweł II określił jako podstawową potrzebę naszych czasów. Zdaniem papieża, „zadaniem katechety jest przekazywanie słuchaczom całej nauki chrześcijańskiej, on sam musi ją najpierw dobrze poznać. Nie może tylko dawać świadectwa własnej wiary; musi przekazywać jej treść”<sup>22</sup>.

Pełne poznanie zdrowego dziedzictwa doktrynalnego jest nieodzownym warunkiem odpowiedzialnego przekazywania treści zbawczych w świetle dzisiejszych uwarunkowań społeczno-kulturowych. Dlatego też należy wskazać na istotne kierunki i treści, które katecheci powinni gruntownie poznać i zastosować w późniejszej pracy.

Punktem wyjścia w procesie formacji katechetów powinna stać się refleksja nad słowem Bożym. Dekret o formacji kapłańskiej stwierdza wyraźnie, że Pismo Święte jest jakby duszą całej formacji (por. nr 16)<sup>23</sup>. Z tego powodu Konstytucja dogmatyczna o Objawieniu Bożym zaleca nie tylko lekturę, ale również studium Pisma Świętego:

Konieczną przeto jest rzeczą, by wszyscy duchowni, zwłaszcza kapłani Chrystusowi, i inni, którzy jak diakoni i katechiści zajmują się prawowicie posługą słowa, dzięki wytrwałej lekturze i starannemu studium przyłączyli się do Pisma Świętego (nr 25).

Wezwanie soborowe do lepszego zrozumienia Biblii przez studium jest powrotem do najbardziej autentycznej tradycji Kościoła z pierwszych wieków chrześcijaństwa i tych okresów, w których była ona podstawą nauczania, wychowania i życia wspólnoty wierzących. Zdaniem Stanisława Łabendowicza<sup>24</sup>, biblijna formacja katechety powinna obejmować trzy fazy kształcenia:

- Kształtowanie tożsamości katechety i jego duchowości. Sobór Watykański II usilnie zachęca i upomina wszystkich, którzy zajmują się posługą słowa, by przez czytanie Pisma Świętego nabywali wzniosłego poznania Jezusa Chrystusa (por. Flp 3,8), a przez to doszli do głębokiej z Nim zażyłości (por. KO 25).
- Kształtowanie u katechety wiedzy biblijnej dla lepszego zrozumienia słowa Bożego. Pismo Święte jest elementem fundamentalnym, który musi uwzględniać wszelkiego rodzaju nauczanie teologiczne (por. KO 24). Stanowi też punkt wyjścia i zasadę inspirującą dla całej teologii.

<sup>22</sup> Jan Paweł II, *Wierzę w Boga Ojca Stworzyciela*, Città del Vaticano 1987, s. 31.

<sup>23</sup> Formacja katechetów uwzględnia również wymiar eklesjalny, liturgiczny i moralny, które jednak z przyczyn formalnych nie zostaną tu bliżej omówione. Szerzej na ten temat pisze w swojej pracy S. Łabendowicz, *Formacja katechetów w dokumentach Kościoła i literaturze katechetyczno-dydaktycznej po Soborze Watykańskim II*, Sandomierz 1997, s. 93–143.

<sup>24</sup> Tamże, s. 99, 100.

- Kształcenie umiejętności przekazu, czyli zdolności metodycznych katechety oraz form dostosowanych do wieku odbiorców i konkretnych warunków katechizowanych.

Realizacja zamierzeń formacyjnych powinna więc iść w dwóch kierunkach: naukowym i praktycznym. Kierunek naukowy byłby realizowany przez pogłębianie znajomości zasad hermeneutyki biblijnej i egzegezy, zaś kierunek praktyczny przez praktykowanie medytacji<sup>25</sup>.

Duże znaczenie dla prowadzenia katechizacji w duchu odnowy soborowej ma odpowiednia formacja kandydatów do kapłaństwa. Dlatego też II Polski Synod Plenarny w swoich tekstach roboczych zwrócił uwagę na fakt, że już na poziomie seminarium duchownego powinna mieć miejsce współpraca wykładowców poszczególnych dyscyplin teologicznych w celu jak najlepszego przekazania studentom treści związanych ze źródłami chrześcijańskiego nauczania. Profesorowie winni dokonać wzajemnej korelacji w zakresie materiału dydaktycznego i ćwiczeń praktycznych z alumnami<sup>26</sup>.

II Polski Synod Plenarny szczególnie podkreśla konieczność objęcia duszpasterską formacją neoprezbiterów<sup>27</sup>. Potrzebny jest również wysiłek zmierzający do stałej formacji pracujących już katechetów. Katechetyczna formacja kapłanów i katechetów świeckich winna odbywać się przez organizację dni teologicznych, wykładów na konferencjach rejonowych, dni skupienia, rekolekcji czy pielgrzymek.

Konfrontacja praktycznego doświadczenia wszystkich uczących, zdobywanego przez nich zarówno w pierwszych latach pracy dydaktycznej, jak i w późniejszym okresie, z przedstawionymi w niniejszym opracowaniu wnioskami i postulatami pastoralno-katechetycznymi może przyczynić się do większej skuteczności świadczonej posługi katechetycznej.

\* \* \*

We współczesnej katechezie obserwuje się wyraźne dowartościowanie roli Pisma Świętego, jako podstawowego źródła nauczania, co jest w dużej mierze owocem soborowej refleksji Kościoła. Jednym z zadań katechezy jest wprowadzanie nauczanych w takie zrozumienie Biblii i rozmiłowanie w jej czytaniu, by możliwe stało się dla nich

---

<sup>25</sup> Zob. M. Brzozowski, *Przepowiadanie słowa Bożego*, w: *Być chrześcijaninem*, red. M. Rusecki, Lublin 1992, s. 434.

<sup>26</sup> Zob. *II Polski Synod Plenarny, Teksty robocze*, Poznań – Warszawa 1991, s. 62.

<sup>27</sup> Zob. *II Polski Synod Plenarny (1991–1999)*, Poznań 2001, s. 181. W archidiecezji katowickiej formacją tą objęci są kapłani w pierwszych latach po święceniach, uczęszczający na Studium Pastoralne w Katowicach. Studium to jest Punktem Konsultacyjnym Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie (dawniej ATK). W ramach sekcji katechetycznej prowadzi się wiele wykładów przybliżających sposoby biblijnego ukierunkowania katechezy.



odkrycie orędzia, które Bóg swoim słowem kieruje do ludzkości. Praktyka wykazuje jednak, że różnie korzysta się z Pisma Świętego w posłudze katechetycznej. Dlatego też uzasadnione jest podejmowanie wszelkich wysiłków zmierzających do ciągłego doskonalenia sposobu przekazu treści biblijnych. Wskazana konieczność oraz osobiste zainteresowania autora stały się motywacją do podjęcia niniejszego opracowania.

## **ASPECT BIBLIQUE DE LA CATÉCHÈSE EN TÉORIE ET EN PRATIQUE**

### Résumé

Dans la catéchèse d'aujourd'hui on peut observer une mise en valeur nette du rôle de l'Écriture Sainte, source d'enseignement de base, ce qui est en grande partie l'effet de la réflexion de l'Église liée au Concile Vatican II. Le Concile affirme qu'une des fonctions de la catéchèse est l'introduction des catéchisés à la compréhension de la Bible et à la passion de sa lecture de manière à ce qu'ils puissent découvrir le message que Dieu adresse à l'humanité par Sa Parole. Cependant la pratique montre que les façons d'analyser l'Écriture Sainte pendant la catéchèse sont différentes. C'est pourquoi tous les efforts visant une amélioration continue de la méthodologie de transmission des messages bibliques sont bien justifiés. Le soin particulier est à assurer aux séminaristes et aux futurs catéchistes qui, à titre de la mission qui leur a été confiée, seront chargés dans le futur de l'évangélisation dans le cadre de la catéchèse. C'est donc la nécessité précitée mais aussi des intérêts personnels de l'auteur qui étaient à l'origine de cette élaboration.